

Arrest

nr. 217 623 van 27 februari 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. VAN VRECKOM
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 juli 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juni 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 juli 2018 met referthenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 november 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 10 december 2018.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 februari 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. EL KHOURY die *loco* advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van onderhavig verzoek om internationale bescherming geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft hij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. In het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad bevestigde deze beslissing bij arrest nr. X van 9 oktober 2013.

De commissaris-generaal nam zijn tweede verzoek niet in overweging. Hij stelde geen beroep in tegen deze beslissing.

In het kader van zijn derde verzoek verklaarde verzoeker dat hij in het verleden zichzelf onder een valse identiteit aan de asielinstanties heeft voorgesteld. De commissaris-generaal nam een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad bevestigde deze beslissing bij arrest nr. X van 6 juli 2015.

De commissaris-generaal nam zijn vierde verzoek niet in overweging. Hij stelde geen beroep in tegen deze beslissing.

De commissaris-generaal nam zijn vijfde verzoek niet in overweging. Verzoekers beroep tegen deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen bij arrest nr. X van 29 augustus 2016.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker in het kader van zijn huidige zesde verzoek verklaart te zijn bekeerd tot het christendom, waardoor hij bij een terugkeer naar Afghanistan zal vervolgd worden. Verder zou zijn Iraanse werkgever een klacht tegen hem hebben ingediend.

Ter ondersteuning van zijn volgend verzoek legt verzoeker de volgende documenten neer: een getuigenis van een kennis en een kopie van diens identiteitskaart, verzoekers doopcertificaat, veertien foto's en een brief van een pastoor van een kerk in Sint-Genesius-Rode.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich

bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4.1. De Raad wijst er vooreerst op dat aangezien reeds in het kader van verzoekers vorige verzoeken om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavig verzoek geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen en zijn nieuw aangevoerde vrees vermogen te ondersteunen, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonbaar in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend of te zullen kennen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het volharden in zijn oprechte bekering en het tegenspreken en bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

In de mate verzoeker hekelt dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing het onware karakter van zijn vroegere relaas naar voor schuift, wijst de Raad erop dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van verzoeker spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige en gemotiveerde wijze uiteengezet dat er geen geloof kan gehecht worden aan de oprechtheid van verzoekers bekering en de achterliggende gronden om een dergelijke stap te zetten.

Waar verzoeker aanvoert dat hij zich heeft bekeerd tot het christendom vanuit een innerlijk gevoel en hij zich vragen stelt bij het soort detailvragen die op het Commissariaat-generaal gevraagd werden, wijst de Raad er in eerste instantie op dat de bekering tot het christendom door een moslim een ingrijpende gebeurtenis is en dat redelijkerwijs mag verwacht worden dat de bekeerling op een coherente en geloofwaardige wijze de oprechtheid van zijn bekering kan aantonen. Verzoekers beweegredenen zijn vaag, en zijn kennis over het christendom is minimaal, zoals toegelicht, zodat hij de oprechtheid van zijn bekering niet aannemelijk maakt. Immers, zo een flagrant gebrek aan kennis over het christendom valt niet te rijmen met een bekering van de islam naar het christendom. Verzoekers argumenten hieromtrent kunnen dit flagrant gebrek aan kennis niet verklaren of vergoelijken. De kennis die verzoeker wel tentoonspreidt, weegt evenmin op tegen de in de bestreden beslissing opgesomde lacunes in zijn kennis. Bijgevolg vermogen deze argumenten niet de ongeloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas weg te nemen.

Het feit dat verzoekers bekering an sich niet betwist wordt, kan aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Immers, indien verzoeker geen overtuigende verklaringen kan afleggen over zijn bekering, tast dat de geloofwaardigheid/oprechtheid van de bekering aan. Niets staat verzoeker dan ook in de weg om terug te keren naar Afghanistan, waar hij gezien geen geloof wordt gehecht aan zijn daadwerkelijke

bekering tot het christendom, geenszins beschouwd zal worden als een bekeerde moslim en hij als dusdanig gepercipieerd en geïseerd zal worden. In dit verband merkt verweerder nog op dat "Uit de informatie waarover het CGVS beschikt en die aan het administratief dossier blijkt verder dat iemand die daadwerkelijk bekeerd is, aan vervolging kan ontsnappen louter door zijn bekering te herroepen, mocht hij dit willen. Aangezien het er alle schijn van heeft dat uw bekering louter een nieuwe, weinig geloofwaardige poging is om verblijfsdocumenten te verkrijgen, volstaat met andere woorden een bevestiging dat u nog steeds moslim bent om aan vervolging te ontkomen, mocht u ooit effectief beschuldigd worden van apostasie. Bovendien verklaart u niet te weten of iemand in Afghanistan op de hoogte is van uw bekering, waardoor men er wel kan van uitgaan dat noch uw familie in Afghanistan, noch uw kennissenkring of de Afghaanse autoriteiten weet hebben van uw démarches in België, en het dus ook niet aannemelijk is dat u zou worden beschuldigd van apostasie (CGVS 15.05.2018, p.7)." Loutere kritiek buiten beschouwing gelaten, brengt verzoeker geen concrete argumenten aan die voorgaande in een ander daglicht stellen. Nogmaals, aan verzoekers voorgehouden oprechte bekering wordt geen geloof gehecht. Zijn betoog dat zich gedwongen confirmeren aan religieuze opvattingen in het land van herkomst wel degelijk aanleiding geven tot vervolging indien het een ondraaglijke inmenging vormt in iemands identiteit of wijze van leven, of indien ze zich niet conformeren wat resulteert in een onevenredige bestraffing, kan in casu dan ook niet dienstig worden aangevoerd.

De Raad wijst er tevens op dat de beoordeling van de algemene positie van christenen in Afghanistan niet relevant is, daar verzoekers oprechte bekering tot het christendom ongeloofwaardig is.

4.2. Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de bestreden beslissing en de informatie vervat in het administratief dossier dat er actueel voor burgers in de stad Herat geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De informatie die verzoeker bijbrengt, is niet van aard om aan te tonen dat de door verweerder aangebrachte informatie onjuist of achterhaald is en dat er zich een andere conclusie opdringt. Integendeel, verzoekers informatie ligt in dezelfde lijn als deze van verweerder. Het reisadvies omtrent Afghanistan verstrekt door de FOD Buitenlandse Zaken is overigens bestemd voor reislustige Belgen en valt niet te beschouwen als een richtlijn voor de diensten belast met het onderzoek van verzoeker om internationale bescherming.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. X; RvS 13 mei 2014, nr. X).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 26 november 2018, voert verzoekende partij aan dat zij zeer ontgoocheld was dat haar nieuw verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk was, terwijl zij zeer veel nieuwe stukken heeft ingediend, zoals foto's en getuigenissen van haar geloof. Verzoekende partij benadrukt dat het Commissariaat-generaal dan wel kan zeggen dat haar oprechtheid met betrekking tot haar bekering opportunistisch is, doch er wordt geen rekening gehouden met het feit dat zij in Afghanistan objectief beschouwd zal worden als Christen. Verzoekende partij vervolgt dat zij hier reeds 8 jaar is, en volledig verwesterd is, een profiel waarmee geen rekening werd gehouden bij de beoordeling. Daarnaast wijst verzoekende partij erop dat zij een koppel vormt met een Belgische vrouw. Tot slot verwijst zij nog naar de aanvullende nota.

4.2. De Raad wijzigt zijn standpunt. Het geheel in aanmerking genomen, onder meer de talrijke bij verzoekers aanvullende nota van 10 december 2018 gevoegde stukken, dient vastgesteld te worden dat verzoeker al hetgeen hij verklaart ook aantoonde, zowel wat zijn bekering tot het christendom als zijn verwesterd karakter betreft waar hij naar verwijst. De loutere stelling van verwerende partij dat verzoekers bekering veeleer is ingegeven door opportunisme, is niet voldoende om te stellen dat hij bij een terugkeer niet als bekeerd zou (kunnen) worden beschouwd. Het neemt immers niet weg dat verzoeker in Afghanistan wel degelijk als bekeerd en verwesterd kan worden gepercipieerd (gelet onder meer op het feit dat verzoeker als Afghaan hier in België reeds jarenlang op wekelijkse basis naar de kerk gaat, hetgeen niet wordt betwist), waardoor verzoeker terecht voorhoudt dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een daadwerkelijk gevaar voor vervolging loopt.

5. Verzoekers specifieke persoonlijke situatie laat toe te stellen dat er in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging aanwezig is in de zin van artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

6. Kosten

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus van de verzoekende partij wordt erkend.

Artikel 2

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig februari tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS